

Palaiminti persekiojami dėl teisybės

Durostorumo miestas, esantis dabartinėje Bulgarijoje, išaugino Bažnyčiai tam tikrą skaičių kankinių, kurių žinomiausias yra Julijus, sulaikytas apie 302 metus. Persekiojimo metu, tikintiesiems laukiant amžinojo atlygio, skirto nugalėtojams, Julijų suėmė kariai ir nuvedė pas valdytoją Maksimą.

Šis paklausė:

– Kas šis žmogus?

Raštininkas atsakė:

– Tai krikščionis, kuris atsisako paklusti imperatoriaus įsakymams.

Maksimas:

– Kuo tu vardu?

– Julijus.

– Ką į tai gali atsakyti? Ar tiesa, kas sakoma apie tave?

– Taip. Esu krikščionis. Negaliu to paneigti.

– Ar nežinai, kad mūsų valdovai yra nurodę aukoti dievams?

– Žinau. Tačiau aš esu krikščionis. Jei nenoriu išsižadėti gyvojo ir tikrojo Dievo, negaliu paklusti karaliams.

– Ir kas gi čia tokio aukoti smilkalus?

– Jei atmetu Dievo įstatymus, tampa jam neištikimas. Dvidešimt septynerius metus tarnavau po jūsų legionų tuščiomis vėliavomis. Niekada nestojau prieš teismą dėl kokio

nusikaltimo. Joks vadas nerado manyje trūkumų. Ar manai, kad, būdamas visada ištikimas savo kasdienėms pareigoms, turiu būti neištikimas aukštesniems įsakymams?

– Kokiame legione tarnavai?

– Buvau ginkluotuose daliniuose. Išėjau dėl senatvės. Esu veteranas. Visuomet tarnavau Dievui, kuris sukūrė dangų ir žemę. Siekiu jam tarnauti ir šiandien.

– Julijau, man atrodo, kad esi išmintingas ir rimtas žmogus. Išgirsk mano prašymą ir paaukok. Už tai gausi didelę pinigų sumą.

– Nieko iš to nelaimėsiu. Nenoriu užsitraukti amžinųjų bausmių.

– Jei manai, kad tai klaida, aš ją prisiimu sau. Darau tau spaudimą, kad auka nebūtų tavo noras. Po to galėsi būti laisvas.

– Nei Šėtono pinigai, nei tavo klastingos kalbos neprivers manęs prarasti amžinosios šviesos. Negaliu išsiginti Dievo. Pasmerk mane kaip krikščionį.

– Jei nepaklusi nurodymams ir atsisakysi aukoti, liepsiu tau nukirsti galvą.

– Gerai padarysi. Maldauju, gerasis mokytojau, įvykdyk savo ketinimą. Pasmerk mane ir mano troškimai bus išpildyti.

– Jei neatsižadėsi savo Dievo ir nepaaukosi, įvykdysiu tavo pageidavimus.

– Jei man duota kentėti tokiu būdu, mano šlovė bus amžina.

– Paklausk manęs: jei kentėsi už imperiją ir jos įstatymus, tuomet gausi amžiną šlovę.

– Aš kenčiu už įstatymus, tačiau tai Dievo įstatymai.

– Šiuos įstatymus tau davė nukryžiuotasis ir mirusysis. Kokia kvailystė! Tu labiau bijai mirusio nei gyvų valdytojų.

– Jis mirė už mūsų nuodėmes, kad mums duotų amžinąjį gyvenimą. Tačiau Kristus, kuris yra Dievas, gyvas amžinai. Tas, kuris jį išpažįsta, turi amžinąjį gyvenimą, o kuris jo išsižada, gauna bausmes be atleidimo.

– Man tavęs gaila. Leisk man tau patarti: paaukok ir gyvensi su mumis.

– Gyventi su jumis – tai mirti. Mirti Viešpaties akivaizdoje – tai gyventi amžinai.

– Paklausk manęs: paaukok, nes kitaip būsiu priverstas tave nužudyti.

– Pasirinkau mirti laike, kad gyvenčiau su šventaisiais amžinybėje.

Prieš egzekuciją Julijus meldėsi: „Viešpatie, Jėzau Kristau, kenčiu dėl tavo vardo. Maldauju tave, priimk mano sielą tarp savo šventųjų.“ Ir budelis jam smogė.

Iš „*Les martyres de la grande persécution*“, (coll. *Les pères dans la foi*), Paris, Desclée de Brouwer, 1979, p. 39 – 41, vertė br. Lukas Skroblas OSB.

